

Türkiye İşçi Partisi Kocaeli Senatörü
Hikmet İşmen'in Basına demeci

Af kanunu tasarısının Senatoda müzakereleri hakkında Türkiye İşçi Partisi Senatörü Hikmet İşmen basına aşağıdaki demeci vermiştir:

28 Temmuz 1966 perşembe günü cumhuriyet senatosu af kanunu tasarısını müzakere etmeye başlanmış ve baştan oldukça objektif ve sakin bir tartışma havası içinde geçmiştir. Bu hoşnutluk verici hava tasarının 4. maddesinin müzakeresi sırasında da bir süre devam etmiş ancak 20-21 Mayıs hareketi ile ilgili suçların tamamının affını ön gören önergelere sıra gelince bazı A.P.li üyelerin ve komisyon başkanının olumlu görünen eğilimine rağmen A.P.li grup yöneticilerinin oldukça sinirli hava içinde uzlaşmaz inatçı bir tutuma kapılıp grubu da bu havaya sürükledikleri üzüntü ile görülmüştür. Adalet Partisi Grup yöneticilerinin senato görüşmelerini çıkmaza sokan bu asabiyete sevkeden sebep, hak belledikleri ve anayasayı kurtarma yolunda tek çare olarak gördükleri bir davranışa iyi niyetle sürüklenen bir grup hükümlünün yasama oyunun şefkat ve atifetinden yararlandırılmak konusunda muhalefetin yapıcı çalışmalarıydı. Döviz ve vergi kaçakçıları, millet malı yiyenler, hazine soyguncuları, anayasayı çiğniyenler affın kapsamına girip üstelik yüksek idare koltuklarına oturmalarına inkânlar sağlama eğilimi ile anayasanın meşru temeli 27 Mayıs devrimini temelinden sarsarken, bir emir ve kumanda zinciri içinde bir harekete sürüklenen genç öğrencileri hayatlarının baharında zindanlarda çürüneye bırakmak isteği ve merakı, ne aştan beklenen hak atifet ve şefkat duygularıyla ve ne de kamu huzurunda yurttaşları eşit tutan anayasamız ve insan haklarıyla bağdaştırılmaz. A.P.li arkadaşlarımızın parti taassubuyla, sonradan vicdanlarımızla baş başa kalınca azap duyacakları, hayrat ve gerginlikleri artıran bir davranış içine itilmişlerdir. Kendilerini bağliyan dar parti doğmaları olmasa hiçbir insanın kendi hür vicdanıyla bu kadar zalim tutum izlemesine inkân olmadığı kanaatindeyiz. Eşitsizliği hemen göze çarpan, kanun koyucunun davranış saiki olması gerekem objektifliği bir yana itip, rüşvet, ihtilas, irtikap ve anayasayı çiğnene suçlarını affederek kamu oyunun açık ve kapalı protestolarına rağmen sayısı pek az bulunan 21 Mayıs suçlularını affa layık görmemek ve bunun nazereti olarak da gelecekte bunların durumunun düşünüleceğini ileri sürmek işlenen vahim hatayı daha vahim bir hatayla savunmak olur. Çünkü bu davranış gelecekte belki olmayan tarihlerde çıkacak bir af vaadiyle suçlulukları teşvik etmek olacaktır.

Diğer taraftan, adalet partisi yöneticilerinin tutumu yüzünden demokratik ülkelerde ceza kanunlarına girmiyen fikir suçlarından hüküm giyenlerin de affını sağlamak gayesiyle muhalefet partilerinin çaba sarfetmelerini üzüntüyle karşılanır.

Hiç bir demokratik yönetimde halka daha iyi bir düzen getirme yolundaki ilerici fikir akımlarının cezalandırıldığı görülmez. Bu sebeple T.C.K.nun 142. maddesi kapsamına giren hükümlülerin, en ağır suçtan mahkum olan kişiler affolunurken, atıfet ve şefkatten yoksun bırakılması uygun bir topluma aykırı bir tutumdur.

1961 anayasasından önceki hukuk düzeni içinde suç sayılabilecek ve mevzuu ortadan kalkmış bulunan 141. maddeye göre hüküm giyenlerin affın kapsamına alınması da anayasamızın sosyalizme açık esprisine doğrudan doğruya aykırıdır.

Denokrasilerde fikirlere ceza kanunlarında müeyyide konulmaz. Yalnız benim fikrim doğrudur hükmü faşizmdir. Bu görüşlerle af kanununda öncelikle affın kapsamına alınacak hükümlüler, yönü ne olursa olsun, fikir suçları olmalıdır.

Bu suretle ön yargılardan uzak durarak tartışılması gereken ve yurda huzur getirmesi beklenen af kanunu, huzuru tenelinden sarsıp kamu oyunda ileride gerginlikleri daha da artıracak tepkiler yaratacak istidattadır. Bunun sorunlusu başta hükümet olmak üzere, muhalefettih. haklı uyarnalarına kulak tıkayıp bildiklerinde direnmeyi ön gören A.P. grup yöneticileridir.

Hikmet İşnen

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
VAKFI